

ORMANCILIK EĞİTİMİNİN 150.YILDÖNÜMÜNDE VE ORMAN ENDÜSTRİ MÜHENDİSLİĞİ'NİN İLK 36 YILINDAN BAZI İZLENİMLER

(SOME IMPRESSIONS ON 150TH ANNIVERSARY OF FORESTRY EDUCATION AND FIRST 36 YEARS OF FOREST INDUSTRIAL ENGINEERING)

Hüdaverdi EROĞLU

Z.K.Ü. Bartın Orman Fakültesi, Orman Endüstri Mühendisliği Bölümü, BARTIN

Bilindiği gibi ormancılık eğitimi üç bölümden oluşmaktadır. Bunlar Orman Mühendisliği, Orman Endüstri Mühendisliği ve Peyzaj Mimarlığı bölümüdür. Orman Mühendisliği eğitimi ülkemizde 1857 yılından beri süregelmektedir ve en eski, en köklü ormancılık eğitimidir.

Peyzaj mimarlığı bölümü Orman Fakültelerinden önce Ziraat Fakültelerinde başlamış multidisipliner bir eğitim dalıdır. Öte yandan, Orman Endüstri Mühendisliği eğitimi ülkemizde ilk defa 1971 yılı Ekim ayında az sayıda öğrenciyle Karadeniz Teknik Üniversitesinde başlamıştır. Biz ise bundan yaklaşık 4-5 ay sonra K.T.Ü. Orman Fakültesi Orman Endüstri Mühendisliği Bölümüne 1972 Mart ayında maceralı bir giriş sınavı aşamasından sonra göreve başladık. İ.Ü. Orman Fakültesinden 1971 yılının ikinci yarısında İnşaat ve Transport hocamız rahmetli Orhan Uzunsoy Trabzon'da yeni kurulan fakülteye dekan olarak atandı. Yeni dekanın ilk işlerinden biri de ilan vererek fakülteye eleman almak oldu. Ben o sırada askerliğimi bitirmiş Ankara Ormancılık Araştırma Enstitüsü Silvikültür-Botanik bölümünde çalışıyordum ve bir yandan bitki sosyolojisi konusuyla, diğer yandan Fransızca-İngilizce dilleriyle ilgileniyordum. Trabzon'a Orman Fakültesi açıldığını ve eleman alınacağını duyuyorduk. Ve nihayet gazete ilanı çıktı. Orman Mühendisliği Bölümünün ilanı tablo halinde verilmiş, Endüstri bölümüne de 6 kişi alınacaktır şeklinde anlaşılması zor bir cümle ve ince harflerle altına yazılmıştı. İlk anda ben bunu görmeyip botanik bilim dalına müracaat ettim. Daha sonra arkadaşların ikazıyla durumu fark edince değiştirme dilekçesi gönderdim. Bu arada hem botanik hem faydalanma iş bilgisi, odun teknolojisi ve orman ürünleri kimyası çalıştım. Toplam 2000-3000 sayfayı buluyordu. Sonra kabul yazısı geldi. Bu sefer Endüstri bölümünün konularını çalışmaya başladım. İstanbul'a sınava gidince yalnız 200 sayfalık orman ürünleri kimyasından soru sorulacak dediler. Çünkü Savni Huş hocanın bir hemşerisi var, 36 dersin 33'ünden pekiyi alarak mezun olmuş dediler. Sonra bir Şahin Bostancı var o da aynı sınava 2-3 kez girerek iyice sınav kurdu oldu dediler.

Neyse, Ankara'da Ormancılık kongresi vardı. Oraya Turan Tank hoca gelmiş. Rahmetli mesai arkadaşım Selahattin Müderrisoğlu'nu görmüş ve benim kazandığımı söylemiş. O da bana ormancılar cemiyetinde müjdeyi verdi. Böylece

biz 1972 yılı Mart ayında Trabzon'a gittik. Daha sonradan öğrendik ki Endüstri bölümüne alınacak 6 kişinin 4'ü odun teknolojisi dalına 2'si de orman ürünleri kimyası'na alınacakmış. Rahmetli Prof.Dr. Adnan Berkel Trabzon'da orman fakültesine karşı olduğu için hiç eleman almamış. Benim de fakültede ikinciliğim olduğundan Prof.Dr. Savni Huş madem odun teknolojisine eleman alınmıyor biz de üçünü de alalım diye karar veriyor. Böylece kadroya, 3. olarak ben de dâhil oluyorum.

Trabzon'a vardığımızda hem endüstri bölümü Türkiye'de ilk eğitim veren bölüm olduğu için hem de özellikle kâğıtçılık bilim dalında Türkçe ve yabancı dilde müthiş bir kitap ve kaynak yokluğu olduğunu hatırlıyorum Fransız kâğıtçılık okuluyla yazışarak okulda yapılan tezlerden istedim. Ben Fransa'ya gittikten sonra 5-6 tane tez gelmiş.

Ankara Ormançılık Araştırma Enstitüsü'nden Dr.Burhan Soykan, Avni Yücel Eryılmaz, Zeki Yahyaoğlu ile birlikte 4-5 kişi Trabzon orman fakültesine gittik. DSI'den Şahin Bostancı ve rahmetli Yılmaz Öztan geldi, bir yıl kadar sonra bunlara Yalçın Örs de katıldı. Trabzon'a vardığımızda ise Almanya'da doktoralarını yapan, levha endüstrisinde ihtisasını yapmış Dr. Ramazan Özen, hâsılat konusunda Dr.Fahri Batu, inşaat ve transport anabilim dalında doktora yapmış Dr. Mehmet Özçamur ve fındık toprağı konusunda ihtisas yapmış ziraatçı Dr. Ömer Aydın Türüdü'nin altı ay-bir yıl kadar önce oraya geldiklerini öğrendik. Daha sonra bu gruba amenajman konusunda ihtisas yapan Dr. Fikret Kapucu'da katıldı. Bu şekilde kadromuz bir hayli genişlemişti. Öte yandan bu arkadaşlar Fizik binasında oturuyorlardı ve orman fakültesi binası yeni bitmişti. Kısa zamanda Kanada'da bir fakülte binası örnek alınarak yapılan fakülte binamızın açılışını yaptık. Hiç unutmam açılış kokteylinde biz yeni 10 aylık evli ve en genç çift idik. Şimdilerde ise fakültede en yaşlı birkaç kişiden biri durumuna düştük.

Bu arada biz gelmeden Orhan Uzunsoy dekanlıktan ayrılmıştı. Rahmetli Prof. Dr. Faik Gülçur dekanlığa atandı. Faik Gülçur, hocaların gelip gelmediğini anlamak için saat 8 ile 8:30 arası koridorda birkaç tur atardı.

Bu arada ben Trabzon'a gelmeden önce TÜBİTAK-NATO yurtdışı doktora bursu için müracaat etmiştim. O yıllarda üniversitede gelenek doçent olmayan hocalar ders veremiyordu. Bizim kadromuzda hiç doçent yoktu. Dolayısıyla da ders veren de yoktu. Bütün hocalar İstanbul'dan geliyordu ve bunlara uçan hocalar deniyordu. Hatırladığıma göre en çok birlikte olduğumuz hoca rahmetli Prof. Dr. Abdülkadir Kalıpsız idi. Bir gün Abdülkadir hoca ben asistanken fakültede gece saat 12'ye kadar çalışıyordum, siz de çok çalışmalısınız demişti.

Arkadaşımız Şahin Bostancı mesai dışında hiç çalışmazdı. Hoca Şahin'e günde kaç saat çalıştığını sorunca, o da "hocam 2-3 saat kadar çalışıyorum" demişti. Hoca da "yetmez yetmez, daha çok çalışmalısın" diye nasihat etmişti. Bir gün yolda giderken Kalıpsız hoca TÜBİTAK bursu sınav jürisi belli oldu dedi. "Hocam kimler var?" diye sorunca "Savni Huş, ben ve bir ziraatçi hoca" demişti. Hoca yanlış anlamasın diye o günden sonra sınav oluncaya kadar ondan uzak durmaya çalıştım.

Sınav oldu ve bilim sınavından başarılı oldum. Lakin doktora yapabilir diye lisan belgesi gerekiyordu. 1972 Temmuz ayında bir gün Fransız kültür'e gittim. Türk sekretere "yurtdışına doktora için gideceğim bana lisan belgesi gerekli, sınav için bir gün verebilir misiniz?" dedim. O da "Mösyö Pier'le bir konuşayım" dedi. Beş dakika sonra çıktı, "15 dakika sonra sınava gireceksin" dedi. Hemen ben sınav psikozuna girerek cebimdeki Langensheidt sözlüğü karıştırmaya başladım. Sınava girince Direktör Mösyö Pier ne için Fransa'ya gideceğimi sordu. Ben de doktora yapmaya gideceğimi söyledim. Fransızca'yı nerede öğrendiğimi sordu. 7 sene ortaokul, lise, bir sene üniversite biraz da Fransız Kültür'e devam ettiğimi söyledim. 7 sene pek hoşuna gitti. Gerçekte o 7 senede bir şey yoktu. Elindeki bir gazeteden Vietnam savaşı ile ilgili baş makaleyi okuttu. Savaşla ilgili birkaç soru sordu. Sonra başladı bir kâğıda yazmaya. "Buyurun" dedi kâğıdı uzattı. "Ben belgemi ne zaman alacağım" dedim. "Elinde ya" dedi. 3A ve 1B vermiş. Ben de o zaman TÜBİTAK başkanı olan rahmetli hocam Prof. Dr. Muharrem Miraboğlu'nun yanına giderek belgeyi teslim ettim O da çok sevindi.

Bu arada bir gün Harzemşah Hafizoğlu odama geldi. "Arkadaş" dedim, "Ne yapıyorsun, ne okuyorsun?". Dedi ki "Savni Huş, Adnan Berkel'in kitaplarını okuyorum". "Öyle şey olur mu?" dedim. "Bunları okumakla nereye varacaksın? "Ne yapmamız lazım, sen ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ben Fransızca, İngilizce çalışıyorum, askerde de öyle yaptım" dedim. "Hakikaten doğru söylüyorsun, ben de öyle yapayım" dedi. Sonradan bu işi öyle abarttı ki adı 7 lisan biliyor a çıktı. Şimdi hala İbrance hariç 7-8 ayrı lisanda kitaplar okuyor.

Neyse 1972 yılının Eylül ayında Fransa'ya hareket ettim. Maceralı bir yolculuktan sonra Cenevre üzerinden 1906 yılında kurulan Fransız Kağıtçılık okulu'nun bulunduğu Grenoble kentine gece yarısı vardım. İstasyon'un kapısında birisi "Siz Türk müsünüz?" diye sordu. Ben de "evet" dedim. "Sizi şu caddenin sonunda falan otelde bekliyorlar" dedi. Otele gittim bir tencere firmasının adamlarını bekliyorlarmış. Fiyatı sordum "40 Frank" dedi. Cebimde de TÜBİTAK'ın verdiği 50 dolarlık çek, o yıllarda döviz bulundurmak yasaktı, bir arkadaştan gizlice aldığım 50 mark, biraz da Türk lirası vardı. Kendi kendime "40 frank veririm bir hafta dayanamazsın, bursun da ne zaman geleceği belli değil" dedim. İstasyona girdim ve meşin koltukların üzerinde sabahladım. Sabahleyin okula vardım. Sağ olsunlar benimle yakından ilgilendiler. Okula doktora programına kaydoldum. Borç 500 Frank verdiler. Bana bir pansiyonda oda buldular.

Ertesi gün mösyö Robert'in odasına gittim. Bu arada bir telefon geldi. Karşıdaki konuştuğum Mr. Robert çeşitli tonlarında "O lâ lâ" çekiyor. "O lâ lââ, O lâ lâ, Ohol lâ lâ" ben de bunları hafızama kaydediyorum. Akşamleyin markete giderken kendi kendime bunları tekrarlıyorum. Caddede yürürken yan sokaktan yüksek topuklu rüküş bir bayan geliyordu. Ben istem dışı "Ohol lâl lâ" deyince kadın birden durdu, bana çok kızdığı yüzünden anlaşılıyordu. Ben hemen durumu kavrayıp hızla uzaklaştım.

Bu arada doktora konusu belirleme konuşmaları yapıyorum ve hocalarla konuşuyoruz. Birkaç kere konu değiştirdik. Her seferinde rahmetli Prof. Dr. Savni Huş'a yazıyorum. O zaman telefon falan yok, ancak mektup yazıyorum. Mektup 6

günde gidip geliyordu ve her seferinde de konu çok enteresan, aferin oğlum gibilerinden teşvik edici sözler yazıyordu. Bu da rahmetlinin ne kadar dakik, ne kadar pozitif bir insan olduğunu gösteriyor. Allah rahmetine dâhil etsin.

Neticede konu belirlendi. Kâğıt-polimer konusunda çalışmaya başladım. Bu arada kâğıtçılık konusunda genel olarak da olsa bilgilerim zayıftı. 2 hafta laboratuarda kâğıtçılık deneyleri yaptım. 2 sene de sabahları 8:00-10:00 saatleri arasında çeşitli temel derslere devam ettim. 3 sene ve birkaç ay süreyle günlük 8:00-18:00 saatleri arasında laboratuarda çalıştım. Herhalde okulda en çok çalışan bendim. Buna rağmen hayatımın en zevkli yılları bu 3 yıl olmuştu. Orada tanıştığımız 5-6 Türk ailesiyle samimi ilişkiler kurduk, hala da görüşmeye çalışıyoruz.

Sonunda başarılı bir tez savunmasından sonra 1975 yılının Ağustos ayında Trabzon'a maceralı bir gemi yolculuğundan sonra geri döndük. İlk yıllarda devlet fena para vermiyordu. Kâğıt laboratuvarını eksikleri olsa da kurduk ve araştırmalara başladık. Fransa dönüşü Faik Gülçür dekanlıktan ayrılmış, onun yerine Prof. Dr. Hayri Bayraktaroğlu atanmıştı. Fakültenin eski elemanlarından Doçent olan sadece Burhan Soykan ve rahmetli Yılmaz Öztan vardı. O zamanki 1750 sayılı kanuna göre ders vermek için doçent olmak gerekiyordu. Ancak kürsü başkanları dâhil bölüm başkanı, dekan, rektör hepsi gerçek seçimle işbaşına geliyordu. Fakülteyi de dekandan ziyade fakülte kurulu idare ediyordu ve tüm doçent ve profesörler kurulun doğal üyesiydi. Dr. Asistanların ders verme yetkisi olmadığından bütün hocalar İ.Ü.Orman Fakültesinden geliyordu. Bunlara uçan profesörler deniyordu. Bizim bilim dalından da rahmetli Prof. Dr. Savni Huş ve Doç. Dr. Turan Tank derse geliyorlardı. Hiç unutmam bir Perşembe günü 1m kalınlığında kar yağdı. Pazartesi günü Savni beyin dersi var. Kendi kendime "Savni Hoca bu karda kışta gelememiştir" dedim. Ama yine de ne olur ne olmaz diye sabah 8:00 de okula gittim. Bir baktım ki hoca koridorda tur atıyor. "Aman Hocam. Bu karda kışta nasıl geldiniz?" dedim. "Oğlum meteorolojiyi dinledim ve çarşamba günü otobüsle geldim." dedi. Allah rahmetine dâhil etsin. Kendisi tam bir İstanbul beyefendisiydi ve inanılmaz bir görev bilincine sahipti.

Fakültede kâğıt laboratuvarlarını kurunca doçentlik çalışmalarına başladım. Beni gören asistan arkadaşlar da geri kalmamak için ister istemez çalışmaya başladılar ve böylece KTÜ de araştırma ve yayın bakımından dinamik bir yapı ve gelenek oluştu. Bugün de hala bu yapı ve gelenek devam etmektedir.

1976-80 yılları anarşinin yoğun olduğu yıllardı. 1977 yılında Orman Mühendisliği 2. sınıfa orman ürünleri kimyası dersi veriyordum. Anfinin arka tarafındaki pencereden dışarıyı gözükiyordu. Öğrenciler dışarıdaki kavgayı görünce sınıfı boşalttılar ve ben tek başıma kalakaldım. 1980 yılının Nisan-Mayıs aylarıydı. Odama bizim bölümden Harika Özakin diye uzun boylu bir kız ile makine bölümünden esmer bir kız geldi. Harika Özakin yan taraftaki Şahin Bostancının odasına geçti. Meğer para istemeye gelmiş. "O da param yok" demiş. "Hüdaverdi Beyde de yok" demiş. O sıralarda üniversite de boykot vardı, dersler yapılamıyordu. Biz makineci kızla yalnız kalınca ben laf olsun diye "Öğrenciler boykot yapmasa da doğru dürüst ders yapsak" dedim. O da "Sen ne diyorsun Hocam, bizim görüşümüz iktidara gelmeyince rahat yok." dedi. "Eskiden askerler

müdahale ediyordu, şimdi onlar da bir şey yapamayacak” dedi O zaman ben dedim ki “Yavrum sen diyorsun ki ben ya ezeceğim ya da ezileceğim ama ezilirsen herhalde kaderine razı olursun”dedim. “Evet öyle olacak” dedi. Birkaç ay sonra 12 Eylül oldu. Anarşi bitti. Bizim Harika Özakın da bir yerlerde öldürüldü.

Bütün bu anarşi döneminin dekanı Prof. Dr Hüsametdin Peker idi. 12 Eylül müdahalesinden sonra da genç yaşta emekli oldu. Hatta 3 yıl 3 aylık profesörken emekli olmuş, sonradan 4 yıllık profesörlere makam maaşı çıkınca 9 ay daha çalıştı. 1982 yılında 2542 sayılı YÖK kanunu çıkınca Rektör, Dekan, Bölüm Başkanı hep atama ile yapılmaya başlandı. Yeni kanunla ilk atanan Prof. Dr Alptekin Günel oldu. Onun devresi oldukça sakın geçti.

Bu arada 1981-1982 döneminde İ.Ü. Orman Fakültesi, Orman Endüstri Mühendisliği Bölümü açıldı. 1971-1972 yılında KTÜ Orman Endüstri Mühendisliği açıldığında 15-20 öğrenci almıştı. Daha sonra bu sayı 25-30'a çıktı. O yıllarda Orman Endüstri Mühendislerini sadece ORÜS istihdam ediyordu. Dolayısıyla mezunların iş bulma sorunu vardı. Her zaman 30 kontenjanın çok olduğu ve 15'e indirilmesi gerektiğini konuşurduk. Oysa şimdi 6 fakültede Orman Endüstri bölümü var ve kontenjanlar 80-100'e kadar çıkıyor. Ama iş bulma konusu o günküden daha iyi. Tabi bu sayıları 300'ü aşkın büyük mobilya işletmeleri sayesinde olmuştur.

Alptekin Günel zamanında Rektör Prof. Lami Eser idi. Rahmetli sabah saat 8:00 yoklama yaptırır 5 dakika geç kalan hakkında soruşturma açtırırdı. Bir de evrakları aylarca imzalamaz, sahil tesislerinde kadınlarla Çerkez tavuğu yapardı.

1985 yılında genç yaşta Prof. Dr Kemal Gürüz rektör olarak geldi. Prof. Dr Alptekin Günel yeniden dekan atanması beklerken çevresindekilerin etkisiyle onu değil de fakültede 3 tane Ormancı Profesör dururken, kimyacı Prof. Dr Aykut İkizleri Dekan olarak atadı. Doç. Dr Yalçın Örs dekan yardımcısı oldu. Zaten fakültede işleri yönlendiren oydu. Bana da bölüm başkanlığı teklif ettiler. Ben de Profesör olmak için idari deneyim şartı yerine gelsin diye kabul ettim ama pişman da oldum. Bölüm başkanlığında çok zor 2 yılım geçti. YÖK den sık sık acil yazılar gelirdi. Hemen yarın cevabı yetiştirin diye. Önce iyi bir sekreterim vardı. Onu değiştirdiler. İkincisi de fena değildi. Orman Mühendisliği bölümünün sekreteriyle Yılmaz Öztan münakaşa etmişler. O da ağlayarak Yalçın Örs'ün yanına gitmiş. O da “Nerede çalışmak istiyorsun? “ demiş. Sekreter de beni Hüdaverdi Bey'in yanına verin demiş. Çok iyi niyetli bir kız olmasına rağmen, yazıp verdiğim yazıları yanlışa çevirip getirirdi. Kızım bunu niye böyle yaptın dediğimde eli ayağı tutuşur, “Hocam hemen değiştirip” getireyim” derdi. Ben de bu iyi niyet karşısında bir şey söyleyemezdim.

Bir gün dekan Aykut İkizlerin yanına uğramıştım. “İyi ki geldin. Sana bir şey söyleyecektim. Ancak Yalçın'ı çağırayım da onun yanında söyleyeyim.” Dedi. Yalçın geldi karşıma oturdu. Dekan “Rektör Bey ile uçakta konuştuk. Sizin bölümdeki 3 tane aşırı siyasi görüşlü araştırma görevlisini sen takip edeceksin. Açıklarımı bulunca yazı yazacaksın, dosyalarına koyacaksın “dedi. Ben bu arada ne oluyor bunun mahiyeti nedir diye düşünüyorum. Bu arada “Hocam benim işim çok, bunları anabilim dalı başkanları yapsın dedim.” Profesörlüğüme de birkaç hafta kalmış. Bu da neyin nesi derken bunun beni zor duruma düşürmek için bir düzenek

olduğu sonucuna vardım ve “Tamam Hocam siz merak etmeyin, ben gerekeni yaparım. Şimdi toplantım var müsaade ederseniz gideyim” dedim ve çıktım. Bu arada Yalçın Örs büyük bir şaşkınlık içinde bakıyordu.

Daha sonra 19 Şubat 1987 benim profesörlük işlemlerim bitti. Aradan 1-2 ay geçti. Bu 3 arkadaşın konusu gündeme geldi. Ben bölüm başkanlığından istifa ettim. Kanunen zorunlusun dediler. Yalçın Örs profesör oluncaya kadar 1 yıl daha devam etmek zorunda kaldım.

Yine bu arada detayına inmeden Rektör Kemal Gürüz’le Yalçın Örs 40-45 dakika bu konuları yüksek sesle tartışmak zorunda kaldık.

Kemal Gürüz döneminde fakültede en büyük değişiklik notlandırma sistemi ve yaz okulu oldu. 100 üzerinden değerlendirme yerine AA, AB, BB şeklindeki harf sistemi geldi. Geçme notu 50 yerine 70 oldu. Bu arada bütünleme kaldırıldı. Onun yerine Türkiye’de ilk defa yaz okulu K.T.Ü.de uygulandı. Şimdilerde çoğu üniversitelerin yaz okulu uygulamaları var.

Prof. Dr. Yalçın Örs, Aykut İkizler’in yerine dekan oldu. Bu arada Kemal Gürüz’e kereste atölyesi kuracağını, yılda 1,5 milyar kazanacağını söylüyordu. Hâlbuki o zaman Tıp Fakültesi döner sermayesi 900 milyon kazanıyordu. Sonra atölye kuruldu, 50 milyon dahi kazanamadı. Yalçın Örs döneminin diğer bir özelliği de her sene ders programlarının değiştirilmesi olmuştu. Öğrenci işleri intibak yapmaktan bıkmıştı. İkinci dekanlık döneminin başında orman endüstri bölümünün bütün alt katı yıkılarak mantar yetiştirme tesisi kuruldu. Bütün Doğu Karadeniz’in mantarla doyurulacağı söylendi. Bazı araştırmalar yapıldı, ancak çalışanlara zaman zaman 1-2 kilo mantar verildi.

1993 yılında bir gün Prof. Dr. Ahmet Yaşayan “Bartın’a dekan olur musun?” dedi. Ben de “bir ay düşüneyim” dedim. O hemen cevap bekliyorlar” dedi. Bu arada Prof. Dr. Cemil Ata’yı gördüm. “Böyle bir şey varmış doğru mu?” diye sordu. Ben de “doğru, istersen müracaat et belki sonra ben de gelirim” dedim. Böylece, Bartın Orman Fakültesinin ilk dekanı Cemal Ata oldu.2 yıl sonra 1995 Mart ayında ben de Bartın’a geçtim. Daha ben Bartın’a gelmeden kadroda beni de göstermişler. Orman Endüstrinin Yüksek Lisans ve Doktora programı açılmış. Ben gelir gelmez Dekan yardımcısı ve doktora dersleri vermeye başladım.1996 yılında rektörümüz Prof Dr. Ramazan Özen Orman Endüstri bölümüne öğrenci alalım mı? diye Prof. Dr Hasan Vurdu, Prof. Dr Ata’ya ve bana sordu, üçümüzde çekimser kaldık çünkü o yıllarda iş bulma durumu pek iyi değildi. Ramazan Bey öyleyse öğrenci alalım dedi. Böylece 1996-97 öğretim yılında Orman Endüstri Mühendisliği Bölümü’nde eğitime başlamış oldu.

Biz bu arada Kahramanmaraş Orman Endüstri Mühendisliği Bölümüne 3 tane doktora yaptırдық. Daha sonra onlar da öğrenci olarak eğitime başladılar. Ayrıca Düzce Orman Fakültesi’ne de birkaç yıl öğretim elemanı desteğinde bulunduk. Sanırım kuruluşları aynı olmakla beraber Düzce dördüncü fakülte olarak eğitime başladı. Ondan sonra da beşinci olarak Kahramanmaraş eğitime başladı. En son olarak da Süleyman Demirel Üniversitesi Orman Fakültesinde Orman Endüstri Mühendisliği eğitimine başlandı. Diğer Kastamonu, Artvin ve Çankırı’da henüz eğitime başlanmış değil.

Bartın Orman Fakültesi eğitime önce Köksal Toptan'ın yaptırdığı öğretmen akademisi binalarında eğitime başladı. 1996 yılında fakülte binası inşasına başlandı. Ve yeni binaya 2005-2006 yılında taşındık. Şu anda yalnız Türkiye'nin değil belki de dünyanın en güzel orman fakültesine sahibiz. 10 tane 126 kişilik anfi, 135 personel odası, 16 laboratuvar ve diğer salonlarıyla çok güzel bir fakülte binasına sahibiz. Yakında projeler yardımıyla laboratuvar donanımlarımız da tamamlanmış olacak.

Cemil Ata'dan sonra iki dönem Prof. Dr. Harzemşah Hafizoğlu dekanlık yaptı. 2004-2007 arasında bir dönem ben dekanlığı yürüttüm. Halen Prof. Dr. Metin Sarıbaş dekanlık görevini yürütmektedir.

Orman Endüstri mühendisliği ders programlarında başlangıçta termodinamik, statik, fizikokimya, analitik kimya gibi dersler vardı Orman endüstri makineleri I, orman endüstri makineleri II dersleri ise tek derse indirildi ve saati de azaltıldı. Bunların yerine de Mobilya endüstrisinin en geniş iş alanı olması dolayısıyla ağaç konstrüksiyonları, ahşap yapı dinamiği, mobilya yüzey işlemleri, mobilya endüstrisi, ahşap yapı statiği, mobilya döşeme teknolojisi dersleri programa konuldu. Ayrıca orman endüstri mühendisliğine giriş ve mesleki yabancı dil gibi yeni dersler eklendi.

Belki daha anlatılacak birçok şey olmasına rağmen geçen 36 yıldan aklımda kalan bazı izlenimleri sizlere aktarmaya çalıştım. Gelecek 36 yılın memleketimize, milletimize ve Orman Endüstri Mühendisliği Bölümü eğitimine faydalı ve verimli olmasını dilerim.

Prof. Dr. Hüdaverdi EROĞLU

1948 yılında Ankara'nın Şereflikoçhisar ilçesinde doğmuştur. İlkokulu 1959, ortaokulu 1962 yılında aynı ilçede bitirdikten sonra Konya Erkek Lisesi Fen bölümünden 1965 yılında mezun olmuştur. Aynı yıl İstanbul Üniversitesi, Orman Fakültesi'ne giren Eroğlu, 1969 yılında dönem ikincisi olarak mezun olmuştur.

Ormancılık Araştırma Enstitüsü'nde 1971-1972 yılları arasında 1 yıl görev yaptıktan sonra 1972'de Karadeniz Teknik Üniversitesi, Orman Fakültesi, Orman Endüstri Mühendisliği Bölümü, Orman Ürünleri Kimyası ve Teknolojisi Ana Bilim Dalında asistan olarak görev yapmıştır.

Doktorasını TÜBİTAK Yurtdışı doktora bursu ile Fransa'da "Université Scientifique et Médical de Grenoble, Ecole Française de Papeterie'de" kağıtçılık konusunda yapmıştır. 1981 yılında KTÜ. Orman Fakültesi, Lif ve Kağıt Teknolojisi Bilim Dalında Doçentliğe; 1987 yılında ise profesörlüğe yükselmiştir.

İyi derecede (A) Fransızca ve İngilizce, orta derecede Arapça bilmektedir.

Lisans seviyesinde Kağıt Fabrikasyonu, Liflevha Endüstrisi, Orman Ürünleri Kimyası, Endüstriyel Çevre Kirlenmesi ve Orman Endüstri Makinaları II derslerini; Lisanüstü seviyede ise Kuşe Kağıt Teknolojisi, Kağıt Fiziği, Baskı Tekniği, Kağıt Makinaları ve Kağıtçılık Fizikokimyası derslerini Eroğlu, öğretim üyesi olarak görev yaptığı süre içerisinde Fakülte Kurulu, Fakülte Yönetim Kurulu, Fen Bilimleri Yönetim Kurulu, Üniversite Senatosu Senatörlüğü, Ana Bilim Dalı Başkanlığı ve Orman Endüstri Mühendisliği Bölüm Başkanlığı, Meslek Yüksek Okulu Müdürlüğü gibi görevleri de yürütmüştür.

Prof.Dr. Hüdaverdi Eroğlu, TAPPI Nonwood Plant Fiber Committee ve NewYork Academy of Science üyesidir. Şimdiye kadar 3 doktora ve 7 yüksek lisans tezi yöneten Eroğlu, halen 3 adet yüksek lisans ve 1 adet doktora tezini de yürütmektedir.